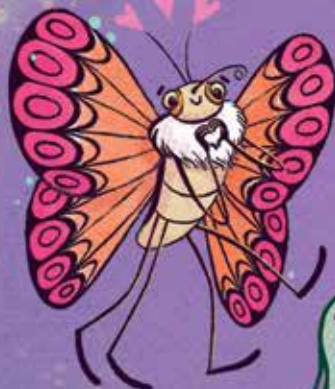

Daisy Meadows

PIXI VARÁZS

Smaragd és a
Barátságkarkötő

Illusztráció:
Jo Lindley

Delfin
könyvek

Alice és Leo
legjobb barátok. Imádnak
barkácsolni, és akkor a legboldogabbak,
amikor együtt alkothatnak. De sosem
gondolták, hogy egyszer varázsolhatnak
majd! Ám egy nap belecsöppennek az
aprócska varázslatos lények, a Pixik és a
Csillámbogarak világába, és megismerik
Smaragdot, az Ékszerpixit, aki gyönyörű
tárgyakat készít, hogy másoknak segítsen
velük. De amikor a két gonosz manó, Ádáz és
Zsémber ellopják a varázsszerszámaikat, Alice és
Leo megpróbálják visszaszerezni őket. Vajon
sikerrel járnak, mielőtt a mágia végleg eltűnik?

Daisy Meadows

Smaragd és a
Barátságkarkötő

— részlet —

Amikor a régi dolgok elkopnak,
egyesek egyszerűen kidobják őket.

De számunkra nem ér véget
a történetük:
mi látjuk mindegyik szívét.

Barátainkkal, a Csillámbogarakkal,
egy kis varázslattal és egy kis
szeretettel, Újjá varázsoljuk
a régi dolgokat.

Gyere te is, és segíts nekünk!

Szeretettel,
A Pixik

Első fejezet Üvegkavics

Azon a meleg délutánon, amint a Kristály-
öböl Általános Iskola osztálytermeiből
kiözlötlöttek a gyerekek, nevetésüktől lett
hangos az udvar.

Alice kilépett a napsütésbe és rö-
gön észrevette, hogy Leo apukája a többi
szülővel beszélget az iskola kapujában.

Elmosolyodott és odaintett neki. Leo volt a legjobb barátja, és úgy tervezték, ma elmegy hozzájuk teázni.

– Várj meg! – bukdácsolt ki a lány mögött Leo az osztályteremből, kezében az iskolatáskájával, a vizes palackjával és a pulóverével.

– Leo? – szólalt meg ekkor a közelükben egy mély hang. Leo és Alice megfordultak: a tanáruk állt ott három zsonglőrbabzsákkal a kezében.

Leo betette őket a táskájába.

– Köszönöm, Mr. Sandhu. El sem hiszem, hogy majdnem itt felejtettem – mondta vigyorogva. – *A Mutasd-Meg-és-Mutasd-Be a legjobb* nap a suliban!

Mr. Sandhu elmosolyodott.

– Legközelebb talán megpróbálhatnád nem felborítani a ceruzatartómat – felelte.
– De a babzsákokkal igazán jó munkát végeztél. Holnap találkozunk!

Miután Mr. Sandhu visszament az épületbe, Alice Leóra vigyorgott.

– Szerintem a zsonglőrmutatványod el-
képesztő volt! – A sós tengeri szellő átfújta
egy barna hajtincset az arcán, mire be-
gyűrte azt a hajpántja alá. Megtapogatta
a zsebét, hogy az üvegkavics még mindig
benne van-e.

– Lássuk még egyszer! – kiáltotta Leo, és
izgatottan fel-le ugrándozott.

Alice kuncogott. Leóval imádtak barká-
csolni, és rendszerint el is hozta valamelyik
új találmányát a *Mutasd-Meg-és-Mutasd-
Be* napokon, például azt a csónakot, amit
tejesdobozból, szívószálakból és lufiból állí-
tott össze.

Ma azonban valami még különlegeseb-
bet hozott.

Az üvegkavics varázslatos ékszerként ragyogott, ahogy Alice a napfénybe tartotta. Sima volt és kerek, tökéletesen illeszkedett a tenyerébe. Csíkok futottak végig rajta a kék különböző árnyalataiban, a jégkék-től az azúron át a mélykékig. Olyanok voltak a színei, mint a suli udvaráról is látható szikrázó tengeré.

– Ez csúcs! – lehelte elragadtatottan Leo.

– A legszuperebb ajándék – sóhajtott fel Alice.

Leo bukkant rá az üvegkavicsra, amikor tavaly az iskola melletti

strandon összeszedték a szemetet. A tenger a parti homokba mosta, ott csillogott a sekély vízben. Valaha üvegszilánk volt, de a hullámok lekerekített kavicsá koptatták.

Alice nemcsak azért szerette az üvegkavicsot, mert szép volt. Hanem azért is, mert Leótól kapta. Kicsi koruk óta barátok voltak... de azon a napon határozták el, hogy *legjobb* barátok lesznek.

– Örökké legjobb barátok – visszhangozta Alice gondolatait Leo vigyorogva. Aztán összeráncolta a homlokát. – Ki az a lány ott? – kérdezte.

Az udvar egyik sarkában egy szép lós arcú, göndör, vörös hajú kislány

álldogált. Az iskolatás-
káját szorongatta,
miközben a tekin-
tete ide-oda ci-
kázott. Legalább
két évvel lehe-
tett fiatalabb
Alice-nél és Le-
ónál.

– Ellie-nek hív-
ják – felelte Alice.
– Anya beszélge-
tett a papájával
az édességboltban.
Nemrég költöztek ide,
Kristály-öböl városába.

Első osztályba jár. Gondolom, a szülei még nem jöttek érte.

– Nem tűnik túl vidámnak, igaz? – kérdezte Leo.

Figyelték, ahogy néhány Ellie korabeli fiú fut oda hozzá. A kislány ijedten meredt rájuk, amikor megszólították és egy frizbit mutattak neki. *Játszani hívják*, gondolta Leo. Ellie azonban még szorosabban markolta a táskáját, majd elvörösödve megrázta a fejét.

A fiúk erre vállat vontak, és a frizbit dobálva elrohantak. De Leo látta, Ellie menynyire szeretne velük játszani.

– Gyere, menjünk oda hozzá – szólalt meg, ám ekkor megérkezett Ellie apja

– egy nagydarab, szőke férfi tengerészka-
bátban. Együtt indultak el, Ellie szorosan az
apukájához bújtt.

– Szegény Ellie – ingatta a fejét Alice. –
Nehéz lehet így elkezdenie az iskolát, hogy
nem ismer senkit.

– Különösen, ha ennyire félénk – tette
hozzá Leo.

Leóról bátran kijelenthetjük, hogy
egy kicsit sem volt félénk. Alice nem
ismert senkit, aki ennyire imádott
volna szerepelni, fellépni, legyen
szó színdarabról, egy dalról
vagy akár egy osztálygyű-
lésről. Már attól maga-
biztosabbnak érezte

magát, ha Leo ott volt mellette. *Bárcsak Ellie-nek is olyan barátja lenne, mint nekem!*

– Indulhatunk, gyerekek? – kérdezte Leo apukája, amikor az iskola kapujához értek. A szokásos széles mosolyát vette fel és mellé az egyik kedvenc gyapjúpulóverét, amelyet Leo nagymamája kötött. Magas volt, hullámos, fekete hajú, akárcsak Leo. – Anya ma pizzát készít vacsorára. Jól hangzik?

Alice és Leo egymásra mosolyogtak. Még szép!

